

(om visse lovvalgsaftaler) alene gælder for aftaler indgået ved fjernsalg.

Baggrunden herfor er, at der alene gælder en direktivmæssig forpligtelse til at indføre disse regler for aftaler indgået ved fjernsalg, og at der ikke findes grundlag for at lade reglerne herom gælde også for aftaler indgået uden for fast forretningssted.

Til § 3

Bestemmelsen i *stk. 1* indeholder definitionen på en forbrugeraftale og svarer til den gældende lovs § 1, *stk. 2*. Det gældende forbrugeraftalebegreb, således som det senest er fastlagt ved lov nr. 1098 af 21. december 1994, jf. Folketingstidende 1994/95, tillæg A, s. 332 f, foreslås således videreført uændret.

I *stk. 2* foreslås det at videreføre den gældende bestemmelse i § 1, *stk. 3*, hvorefter den erhvervsdrivende har bevisbyrden for, at en aftale, som den pågældende har indgået, ikke er en forbrugeraftale. Denne bestemmelse stammer tilbage fra den oprindelige forbrugeraftalelov af 1978, jf. herved Folketingstidende 1977/78, tillæg A, sp. 740.

Ved bestemmelsen i *stk. 3* foreslås det, at forbrugeraftalebegrebet udstrækkes til også at omfatte tilfælde, hvor aftalen er indgået eller formidlet for en privat sælger eller tjenesteyder af en erhvervsdrivende, eller hvor den erhvervsdrivende mellemmand retter henvendelse til en forbruger med henblik på indgåelse af sådanne aftaler.

Der er tale om en videreførelse af den gældende regel i lovens § 1, *stk. 4*, men således at det udvidede forbrugeraftalebegreb – i modsætning til efter gældende ret – tillige finder anvendelse i tilfælde, hvor aftalen angår en tjenesteydelse eller er indgået ved fjernsalg.

Som følge af den markedsmæssige og teknologiske udvikling må fjernsalgsreglerne således antages at kunne have praktisk relevans også i tilfælde, hvor en erhvervsdrivende via et system for fjernsalg formidler en handel mellem to privatpersoner, og i sådanne tilfælde vil der på samme måde som ved aftaler indgået på anden måde kunne være et væsentligt behov for beskyttelse af forbrugeren. Det kan f.eks. være tilfældet for så vidt angår auktionssalg via internettet, som efter den gældende ordning kun vil være omfattet af fjernsalgsreglerne, hvis der er tale om salg fra erhvervsdrivende.

Bestemmelsen indebærer ikke en fravigelse af de øvrige krav efter *stk. 1*. Salgsgenstanden eller tjenesteydelsen skal således være bestemt til ikke-erhvervsdrivende anvendelse, og den erhvervsdrivende mellemmand skal have optrådt som led i sit erhverv.

Mellemmanden skal have optrådt aktivt i forbindelse med aftalens indgåelse som repræsentant for sælgeren eller tjenesteyderen. Det er således ikke tilstrækkeligt, at den erhvervsdrivende har formidlet kontakt mellem sælger og køber – den pågældende må yderligere ved anprisning af salgsgenstanden eller på anden måde have deltaget aktivt i forhandlingerne.

Består den erhvervsdrivendes ydelse alene i at stille hjemmesideplads til rådighed, finder formidlingsreglen ikke anvendelse. Hvis den erhvervsdrivende modtager vederlag for sin indsats i forbindelse med det enkelte salg, må den pågældende derimod antages at have deltaget i salgsforhandlingerne, og optræder den erhvervsdrivende ligefrem som fuldmægtig for sælgeren/tjenesteyderen, vil aftalen klart være omfattet af reglen. Hvis den erhvervsdrivende handler som kommissionær i eget navn, følger det allerede af hovedreglen i *stk. 1*, at der er tale om en forbrugeraftale, hvor alle de rettigheder og forpligtelser, som i henhold til loven påhviler forbrugeren medkontrahent, påhviler kommissionæren.

Det er ikke i relation til de aftaler, som er omfattet af *stk. 3*, præciseret i lovteksten, hvornår rettigheder og pligter i henhold til loven påhviler/tilkommer enten den erhvervsdrivende mellemmand eller forbrugeren medkontrahent (sælgeren/tjenesteyderen).

Spørgsmålet beror på en fortolkning af de enkelte bestemmelser i loven. Udgangspunktet er, at lovens bestemmelser skal tages efter pålydende, dvs. at det er den erhvervsdrivende mellemmand, som skal opfylde oplysningspligten, at meddelelse om fortrydelse kan gives til mellemmanden osv. Forbrugeren medkontrahent er imidlertid den private sælger eller tjenesteyder, og pligter og rettigheder, som følger af den materielle opfyldelse af kontrakten, påhviler/tilkommer derfor kontraktparten selv og ikke mellemmanden. Det kommer således f.eks. den private sælger/tjenesteyder til skade, hvis oplysningspligten ikke overholdes, idet fortrydelsesfristen ikke begynder at løbe, før forbrugeren har fået alle de foreskrevne oplysninger på papir eller andet varigt medium, jf. nærmere lovforslagets § 18, *stk. 2*.

Der henvises til de almindelige bemærkninger pkt. 4.2.1.1.

Til § 4

Bestemmelsen indeholder definitionen på fjernsalg, og herunder på fjernkommunikationsteknik, og svarer til de gældende bestemmelser i §§ 10 a og 10 b, dog således at der af forenklingmæssige grunde foreslås en sammenskrivning af de gældende bestemmelser. Der henvises vedrørende det gældende fjernsalgsbe-